

Arrest

nr. 188 772 van 22 juni 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 20 januari 2017 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 december 2016 tot weigering van de afgifte van een visum, aan de verzoekster op 6 januari 2017 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 180 898 van 18 januari 2017 waarbij de vordering tot schorsing en de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden verworpen.

Gelet op de beschikking van 7 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 september 2014 dient de verzoekster, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen, bij de Belgische ambassade te Manilla (Filipijnen) een visumaanvraag type D (lang verblijf) in met het oog op gezinshereniging met haar echtgenoot, D.V., die de Belgische nationaliteit heeft. Op 23 maart 2015 wordt een beslissing genomen tot weigering van de visumaanvraag. Bij arresten nrs. 180 078 en 180 079 van 23 december 2016 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.2. Op 28 juni 2016 dient de verzoekster in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen bij de Belgische ambassade te Manilla een tweede visumaanvraag type D (lang verblijf) in met het oog op gezinshereniging met haar Belgische echtgenoot. Op 22 december 2016 wordt een beslissing genomen tot weigering van de visumaanvraag. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoekster op 6 januari 2017 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

Op 27/06/2016 werd er, via de Belgische diplomatieke post in Manilla, op basis van artikel 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011, van kracht geworden op 22/09/2011, een visumaanvraag gezinshereniging ingediend op naam van V. G. R. (...), geboren op (...), B. M. (...), geboren op (...), B. M. (...), geboren op (...), allen van Filipijnse nationaliteit, om haar echtgenoot/hun stiefvader, V. D. (...), geboren op (...), van Belgische nationaliteit, te vervoegen;

*Overwegende dat op 24/09/2014 een eerste visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd;
Deze visumaanvraag werd geweigerd met volgende motivering :*

Ter staving van deze visumaanvraag werd een huwelijksakte voorgelegd, waaruit blijkt dat betrokkenen op 16/04/2014 in de Filipijnen in het huwelijk getreden zijn.

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 IPR-codex;

Overwegende dat volgens artikel 46 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elk van de echtgenoten bepaald worden door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft;

Overwegende dat artikel 30 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of gedeeltelijk in origineel of bij afschrift te worden voorgelegd.

Overwegende dat voor Belgische onderdanen, artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Overwegende dat in het kader van deze visumaanvraag en uit het volledige administratieve dossier bij de Dienst Vreemdelingenzaken de volgende elementen gebleken zijn:

Mevrouw V. G. (...) heeft reeds 2 kinderen uit een vorige relatie. Deze kinderen vragen eveneens een visum gezinshereniging aan. Mevrouw zelf verklaarde niet gehuwd te zijn, maar wel tussen 2006 en 2012 samengewoond te hebben met haar vorige partner.

Voorafgaand aan de ontmoeting van haar echtgenoot was mevrouw tewerkgesteld als meid in de Filipijnen. Ze kreeg er een erbarmelijk loon naar Filipijnse normen. Mevrouw stopte met werken op vraag van de heer V. D. (...) van wie zij ook financiële ondersteuning krijgt.

Betrokkenen ontmoetten elkaar via Facebook in april 2013. Een eerste fysieke ontmoeting vond plaats in december 2013. Tijdens zijn 2e bezoek gingen betrokkenen over tot het huwelijk. Zijn laatste bezoek vond plaats in juli 2014.

Hoe de communicatie tussen betrokkenen verloopt, is niet duidelijk. Beide partijen spreken nauwelijks Engels.

Ondanks het gegeven dat mevrouw in het interview veel persoonlijke elementen van haar echtgenoot kan beantwoorden, stelt de diplomatieke post zich vragen omtrent het doel van mevrouw om dit huwelijk aan te gaan. Dit gegeven komt voor uit het volgende:

o Haar plannen in België: ze wenst Nederlands te leren en te studeren zodat ze werk zou kunnen vinden. Ze verklaarde dat zij haar man zou kunnen helpen en haar familie achter gebleven in de Filipijnen omdat haar familie zéér arm is.

o Mevrouw verklaarde ook dat haar voormalige partner een slechte kerel was omdat hij elke dag zou drinken en haar sloeg. De diplomatieke post vroeg aan betrokkene hoe ze heden kan uitmaken dat de Belgische man die ze slechts 3 maal kort ontmoette ook niet dagelijks drinkt in België en hoe zeker is dat ze dat hij haar misschien ook al dan niet zou slaan eenmaal ze in België zal zijn? Hierop antwoorde

betrokkene gewoon dat ze het ook niet weet.... Aan mevrouw werd gevraagd ze dus zal doen indien dit het geval zou zijn? Hierop antwoordde mevrouw opnieuw dat ze niet weet wat ze zou doen en verklaarde dat ze zorg zal dragen voor haar kinderen, maar in België!? deze verklaring wekt de indruk dat betrokkene mogelijk op zoek ging naar een buitenlandse man met doel om via deze relatie naar het buitenland te kunnen immigreren en niet onmiddellijk om een langdurige relatie op te bouwen.

"Indien het slecht zou lopen in dit huwelijk blijkt dat betrokkene ook geen interesse heeft om eventueel terug te keren met haar kinderen naar land van herkomst (waar ze zelf verklaard dat haar familie in zéér arme omstandigheden leeft). Ze wil haar kinderen verder in België opvoeden.

"Ze heeft reeds onmiddellijk interesse om de taal te kunnen leren om in België te kunnen werken en haar achter gebleven arme familie in land van herkomst verder te helpen ...

"ook om haar echtgenoot te helpen. Thans zijn hier twijfels over daar ze reeds haar eigen werk stopte in land van herkomst en financieel afhankelijk is van de man (indien ze niet afhankelijk zou willen zijn zou ze eventueel haar werk hebben kunnen behouden + de steun van haar echtgenoot... mits ze aangeeft zelf en haar familie zéér arm zijn ...)

o De verklaringen van mevrouw wekken de indruk dat betrokkene dit huwelijk eerder als economische en sociale oplossing ziet voor zichzelf, haar kinderen en haar familieleden achter gebleven in land van herkomst

In het licht van deze elementen besliste de Dienst Vreemdelingenzaken op 22/01/2015 het advies te vragen aan de Procureur des Konings met betrekking tot de erkenning van dit in het buitenland voltrokken huwelijk.

In zijn advies van 25/02/2015 formuleert de Procureur des Konings dat het huwelijk afgesloten op 16/04/2014 er duidelijk op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel voor de vrouw te bekomen. De Procureur des Konings motiveert dit als volgt:

"Naar aanleiding van uw brief inzake het op 16 april 2014 in de Filipijnen afgesloten huwelijk, meld ik u dat op basis van het momenteel gevoerde onderzoek mijn ambt negatief adviseert aangaande de erkenning van het in het buitenland afgesloten huwelijk.

Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden slechts erkend, zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 WIPR (art. 27§ 1 WIPR).

De artikelen 21 en 27 WIPR beschouwen als strijdig met de Belgische Openbare Orde elke huwelijksvoltrekking waarvan uit het geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van uit een geheel van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Er zijn thans immers omstandigheden gebleken die aangeven dat er sprake is van een schijnhuwelijk: Partijen schelen acht jaar in leeftijd.

Men ontmoette elkaar via internetcontacten op de website Facebook in de maand april 2013. Er werd later overgestapt op Skype.

Er was een eerste "life'-contact op 16 december 2013. Mijnheer verklaarde hieromtrent dat al op het eerste moment van contact, "op de manier waarop G. R. (...) me vastnam, het leek alsof we mekaar al jaren kenden, het zat echt goed tussen ons". Het feit dat mijnheer blijkbaar gelooft in liefde op het eerste gezicht, is een indicatie van enige naïviteit in zijne hoofde.

Er werd reeds gedurende het eerste verlof samen, in de periode van 16 tot 23 december 2013, over een huwelijk tussen partijen gesproken. Er werd een tweede bezoek gepland in april 2014 partijen huwden dan op 16 april 2014.

Mijnheer bezocht mevrouw nog eens in juli 2014 en in januari 2015.

Voor het huwelijk werkte mevrouw als meid, waarbij ze 41€ per maand verdiende, hetgeen zelfs naar Filipijnse normen erbarmelijk is. Onmiddellijk na de kennismaking stopte ze echter met werken en vanaf dan wordt ze onderhouden door mijnheer. Hij stort haar 50 a 60€ per week. Tevens heeft hij voor haar een huisje gehuurd waardoor haar kinderen, die ingevolge haar financiële situatie door de grootouders werden opgevangen, nu bij hun moeder kunnen verblijven.

Mevrouw uit de intentie om zodra als mogelijk in België Nederlands te leren en werk te zoeken. Haar plannen bestaan erin om, eens in België, haar man te helpen, alsook haar achtergebleven familie, die zeer arm is.

Geconfronteerd met de vraag wat zij zou doen indien de relatie zou spaaklopen, stelt zij dat zij dan in België zal blijven en voor haar kinderen zal zorgen. Zij heeft niet de minste intentie om dan terug te keren naar de Filipijnen.

Mijnheer en mevrouw spreken nauwelijks Engels. Hoe partijen met elkaar communiceren, blijft aldus een open vraag. Het valt trouwens op dat er ter zake geen chats worden voorgelegd.

Uit het geheel van feiten blijkt dat mevrouw op zoek is gegaan naar een Westerse man om - samen met haar kinderen - naar het buitenland te immigreren op zoek naar een beter en comfortabeler leven. Zij ziet kwestieus huwelijk als een economische en sociale oplossing voor haarzelf, haar kinderen en haar in de Filipijnen achtergebleven familie. Er blijkt niet dat zij haar huwelijk beschouwt als een intentieverklaring om samen een duurzame levensgemeenschap op te bouwen.

Mijn ambt adviseert u dan ook het betrokken huwelijk niet te aanvaarden."

Uit het voorgaande blijkt dat het in de Filipijnen afgesloten huwelijk er duidelijk niet op gericht is om een duurzame levensgemeenschap te stichten.

Het Parket verleent een negatief advies met betrekking tot de visumaanvraag. De erkenning van dit huwelijk zou bijgevolg leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Het huwelijksinstituut maakt immers een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtsbestel en een miskennis van dat instituut kan een schending uitmaken van de Belgische internationale openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Overwegende dat uit deze nieuwe visumaanvraag blijkt dat betrokkenen inmiddels een gezamenlijk Belgisch kind zouden hebben, V. D. (...) genaamd, geboren op (...);

Dit gegeven belet de kwalificatie van een schijnhuwelijk niet nu steeds meer vreemdelingen hun toevlucht nemen tot het maken en erkennen van kinderen om de overheid voor blok te zetten om hun verblijfsrecht af te dwingen. Het maken van kinderen louter om verblijfsrechtelijke redenen kan niet worden geaccepteerd.

Overwegende dat aan betrokkenen meermaals werd gevraagd om aan te tonen dat het kind de Belgische nationaliteit heeft waardoor de visumaanvraag van Mevrouw V. G. R. (...) alsnog zou kunnen worden behandeld als 'ouder van een Belgisch minderjarig kind';

Overwegende dat enig pertinent bewijs dat het kind Belg is, ontbreekt waardoor de visumaanvraag dient te worden beschouwd als een aanvraag om haar echtgenoot te vervoegen;

Bijgevolg wordt de vorige weigeringsbeslissing behouden.

Betrokkenen kunnen zich bijgevolg niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011, van kracht geworden op 22/09/2011;

Het visum gezinshereniging wordt derhalve geweigerd.

(...)

Wettelijke referenties: Art. 40 ter

(...)

• Aangezien minstens aan één van de voorwaarden voorzien in hogervermeld artikel niet voldaan werd, wordt de visumaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

(...)"

Bij arrest nr. 180 898 van 18 januari 2017 verwerpt de Raad bij uiterst dringende noodzakelijkheid de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze beslissing en de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekster.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) *iuncto* artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) *iuncto* de artikelen 27 en 31 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht (hierna: WIPR) *iuncto* artikel 48 van het Burgerlijk Wetboek *iuncto* de materiële motiveringsplicht, artikel 62 van de Vreemdelingenwet *iuncto* de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen *iuncto* het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“4. Een essentiële vaststelling in onderhavig dossier is het gegeven dat het huwelijk van verzoekster met haar Belgische echtgenoot, dhr. D. V. (...), werd overgeschreven door de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente LAARNE op 12 augustus 2014. (stuk 2)

De Staatssecretaris kan niet loochenen op de hoogte te zijn van dit gegeven c.q. deze overschrijving, aangezien verzoekster hier reeds uitdrukkelijk op heeft gewezen in de procedure strekkende tot nietigverklaring van de eerste weigeringsbeslissing, waarin de Staatssecretaris nota bene zelf partij was. (stuk 4)

5. Krachtens art. 27, § 1 van het Wetboek wordt een buitenlandse akte in België erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

Art. 31 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht bepaalt dan weer “(...)

6. Rekening houdende met voorgaande bepalingen kan uit de overschrijving dd. 12 augustus 2014 door de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Laarne niet anders dan worden afgeleid dan dat de geldigheid reeds werd vastgesteld, na onderzoek c.q. beoordeling en met- inachtneming van de artikelen 18 en 21 Wb.IPR.

De huwelijksakte werd derhalve erkend en aanvaard door de Belgische overheid.

7. Rekening houdende met voorgaande kan de motivering van de bestreden beslissing, volgens dewelke het huwelijk niet erkend kan worden wegens strijdigheid met de openbare orde, niet worden weerhouden.

Gelet op deze manifest gebrekkige motivering dient een schending van de materiele motiveringsplicht iuo. de zorgvuldigheidsverplichting iuo. art. 40ter van de Vreemdelingenwet te worden weerhouden.

8. De flagrante miskennis door de Staatssecretaris van het bestaan en de geldigheid van het huwelijk van verzoekster in de Belgische rechtsorde stelt verzoekster in de onmogelijkheid om haar echtgenoot te vervoegen op Belgisch grondgebied (samen nota bene met hun gemeenschappelijk kind, D. V. (...)) en is derhalve constitutief voor een schending op van art. 8 EVRM.

Immers, rekening houdend met het feit dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83) is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging.

In casu werd door de betrokken attaché allesbehalve op nauwgezette wijze een onderzoek gevoerd naar de individuele en concrete omstandigheden; wel integendeel: het feit van de erkenning van het huwelijk in de Belgische rechtsorde wordt schromelijk miskend."

3.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 8 EVRM,*
- Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet,*
- Artikelen 27 en 31 WIPR,*
- Artikel 48 BW,*
- De materiële motiveringsplicht,*
- Artikel 62 van de Vreemdelingenwet,*
- Artikelen 1 – 3 van de Wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen,*
- De zorgvuldigheidsverplichting.*

Ter ondersteuning wijst verzoekende partij op het feit dat het huwelijk van verzoekende partij met haar echtgenoot reeds zou zijn overgeschreven door de ambtenaar van de burgerlijke stand.

Betreffende de vermeende schending van art. 62 Vreemdelingenwet en art. 1 tot en met 3 van de Wet van 29.07.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verweerder gelden dat:

- verzoekende partij tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht,*
- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),*
- wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.*

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Wanneer de gemachtigde van de Staatssecretaris zich steunt op de bepalingen van het WIPR om de erkenning van een huwelijk te weigeren omdat het naar zijn oordeel om een schijnhuwelijk gaat en deze beslissing betwist wordt door een van de echtelieden, die in wezen stelt dat het huwelijk als rechtsgeldig dient aanvaard te worden in België en dat het recht om te huwen beknot wordt, dan ontstaat een geschil over een burgerlijk recht (cf. Cass. 13 april 2007, C.06.0334.N).

Het onderdeel van het middel van verzoekende partij dat ertoe strekt aan te tonen dat het bestuur zijn huwelijk ten onrechte niet als rechtsgeldig heeft beschouwd en dat de Raad noopt om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten, is, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878).

Er dient daarenboven op gewezen te worden dat de wetgever, in artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR, ook uitdrukkelijk heeft gesteld dat de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte. Het komt de Raad derhalve geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van de gemachtigde van de Staatssecretaris dat het huwelijk van verzoeker in België niet

erkend wordt (RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626). Gelezen in deze zin is het middel niet ontvankelijk.

Daarenboven wijst de verweerder erop dat de weigering tot toekenning van de visumaanvraag steunt op de vaststelling dat het huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap, maar dat het een schijnhuwelijk betreft.

Deze vaststelling werd op zeer omstandige wijze gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Verzoekende partij kan zich niet dienstig beroepen op het feit dat het huwelijk reeds zou zijn erkend door de ambtenaar van de burgerlijke stand.

Er kan geenszins een schending van artikel 8 EVRM worden weerhouden.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"(...)"

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

"Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie." (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

"Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden." (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

In geen geval kan thans een gezinsleven worden weerhouden in de zin van artikel 8 EVRM: de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft (samen met de procureur des Konings) vastgesteld dat het afgesloten huwelijk er duidelijk niet op gericht is om een duurzame levensgemeenschap te stichten. De erkenning van het huwelijk zou bijgevolg tot een resultaat leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

Het gegeven dat het huwelijk wel zou zijn erkend door de ambtenaar van de burgerlijke stand doet hieraan geen afbreuk. De de plano erkenning heeft als nadeel dat de erkenning een precair karakter heeft en de ene overheid kan weigering nadat een andere overheid bijvoorbeeld reeds heeft erkent. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging mocht terecht overgaan tot een eigen onderzoek en was hierbij niet gebonden door een reeds eerder genomen beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft op basis van alle voorhanden zijnde elementen (incl. het negatief advies van de procureur des Konings) besloten dat het in casu een resultaat zou betreffen die niet verenigbaar is met de openbare orde.

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM."

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Verzoekende partij gaat hier zelfs niet op in!

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM."

Verzoekende partij toont met het loutere betoog dat haar verloofde 'omwille van persoonlijke redenen onmogelijk naar Turkije kan' niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar beletten om met haar verloofde Y.A. in haar land van herkomst te ver blijven en maakt evenmin aannemelijk dat zij enkel in België met haar [verloofde] kan samenleven. De Raad wijst erop dat het aan verzoekende partij en haar (toekomstige) partner toekomt aan de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een eigen inkleuring te geven, waarbij de partner van verzoekende partij haar zou kunnen vergezellen naar haar land van herkomst, in casu Turkije. Het is immers inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst, of legaal verblijf, in grote mate verliest. Verzoekende partij toont op generlei wijze aan waarom haar partner in de volstreekte onmogelijkheid zou zijn samen met haar een gezinsleven in Turkije uit te bouwen. Deze elementen laten prima facie toe te besluiten dat er geen positieve verplichting lijkt te bestaan in hoofde van de Belgische overheid en er geen onoverkomelijke hinderpalen lijken te zijn om het gezinsleven elders verder te zetten."

In zoverre verzoekende partij thans voorhoudt een gezinsleven te hebben, dan dient te worden opgemerkt dat dit gezinsleven ook van op afstand worden onderhouden: partijen zijn reeds meerdere jaren van elkaar gescheiden.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de

uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Zie ook:

"Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd." (R.v.V. nr. 135.172 dd. 17.12.2014)

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar partner wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het visum gezinshereniging aan verzoekende partij diende te worden geweigerd.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen. Het is niet ernstig."

3.1.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoekster nergens in haar verzoekschrift uiteen op welke wijze zij artikel 48 van het Burgerlijk Wetboek door de bestreden beslissing geschonden acht.

3.1.3.1.2. Artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen omschrijft het toepassingsgebied van deze wet. De verzoekster verduidelijkt niet op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissing geschonden zou (kunnen) zijn. De schending ervan wordt dan ook niet dienstig aangevoerd.

3.1.3.1.3. Het eerste middel is, wat deze onderdelen betreft, niet-ontvankelijk.

3.1.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en artikel 27 van het WIPR. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan de verzoekster een visum gezinshereniging wordt geweigerd omdat het door haar in de Filipijnen afgesloten huwelijk er niet op is gericht om een duurzame levensgemeenschap te stichten, zodat de erkenning van dit huwelijk zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde, wat omstandig wordt toegelicht door het hernemen van de motivering van een eerdere weigeringsbeslissing van 23 maart 2015, genomen naar aanleiding van een eerste door de verzoekster op 24 september 2014 ingediende visumaanvraag. Tevens wordt in de bestreden beslissing rekening gehouden met het feit dat de betrokkenen “*inmiddels een gezamenlijk Belgisch kind zouden hebben*”, doch wordt hieromtrent gemotiveerd dat dit gegeven de kwalificatie van schijnhuwelijk niet belet en dat “*aan betrokkenen meermaals werd gevraagd om aan te tonen dat het kind de Belgische nationaliteit heeft*” opdat de visumaanvraag zou kunnen worden behandeld als ouder van een Belgisch minderjarig kind, maar “*dat enig pertinent bewijs dat het kind Belg is, ontbreekt*”.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.1.3.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 27 en 31 van het WIPR, artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM.

3.1.3.3.1. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“(…)

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.
(...)"

Artikel 27 van het WIPR luidt als volgt:

"§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.

Artikel 24 is, voorzover nodig, van toepassing.

Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23. Het beroep wordt ingesteld bij de familierechtbank indien de buitenlandse authentieke akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft.

§ 2. Een buitenlandse authentieke akte die uitvoerbaar is in de Staat waarin zij is opgesteld, wordt in België uitvoerbaar verklaard door de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23 en na onderzoek van de voorwaarden bedoeld in § 1. De vordering tot verklaring van de uitvoerbaarheid van een buitenlandse authentieke akte wordt ingesteld bij de familierechtbank indien deze akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft.

§ 3. Een gerechtelijke schikking aangegaan voor een buitenlandse rechter, die uitvoerbaar is in de Staat waar zij tot stand is gekomen, kan in België onder dezelfde voorwaarden als een authentieke akte uitvoerbaar verklaard worden."

Artikel 31 van het WIPR luidt als volgt:

"§ 1. Een buitenlandse authentieke akte betreffende de burgerlijke stand kan slechts worden vermeld op de kant van een akte van de burgerlijke stand, worden overgeschreven in een register van de burgerlijke stand of als basis dienen voor de inschrijving in een bevolkingsregister, een vreemdelingenregister of een wachtregister, na onderzoek van de voorwaarden bedoeld in artikel 27, § 1.

De vermelding of overschrijving van een buitenlandse rechterlijke beslissing kan slechts plaatsvinden na onderzoek van de voorwaarden bedoeld in de artikelen 24 en 25 en, naargelang van het geval, in de artikelen 39, 57 en 72.

Ingeval de bewaarder weigert over te gaan tot de vermelding of tot de overschrijving, kan beroep worden ingesteld bij de familierechtbank van het arrondissement waarin het register wordt gehouden, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23.

§ 2. Dit onderzoek gebeurt door de bewaarder van de akte of van het register.

De Minister van Justitie kan richtlijnen opstellen die de eenvormige toepassing waarborgen van de voorwaarden bedoeld in § 1.

De bewaarder van de akte of van het register kan bij ernstige twijfel bij de beoordeling van de voorwaarden bedoeld in § 1, de akte of de beslissing voor advies verzenden aan het openbaar ministerie dat, indien nodig, aanvullend onderzoek verricht.

§ 3. De Koning kan een register aanleggen en zijn werking regelen, voor beslissingen en akten die voldoen aan de voorwaarden bedoeld in § 1, wanneer zij betrekking hebben op een Belg of op een vreemdeling die in België verblijft."

Uit artikel 27 van het WIPR volgt dat elke administratieve overheid, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, ingevolge deze bepaling – en in het bijzonder gezien de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 moet worden gelet – de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (RvS 1 april 2009, nr. 192.125; cfr. M. TRAEST, "commentaar bij artikel 27" in J. ERAUW e.a. (eds.), *Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd*, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154).

Waar de verzoekster opwerpt dat haar huwelijk op 12 augustus 2014 door de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Laarne werd overgeschreven, dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van dit gegeven niet onwetende kon zijn nu hierop reeds uitdrukkelijk werd gewezen in de procedure tot nietigverklaring van de eerdere weigeringsbeslissing van 23 maart 2015 (zie *supra*, onder punt 1.1.) en dat aldus de geldigheid van haar huwelijk door de Belgische overheid na onderzoek

reeds werd vastgesteld, wordt erop gewezen dat artikel 27 van het WIPR een bevoegdheid tot “*de plano*” erkenning toevertrouwt aan “*alle overheden*”, zodat het gegeven dat het huwelijk door de ambtenaar van de burgerlijke stand werd overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet verhindert om binnen zijn bevoegdheid de erkenning van de buitenlandse akte te weigeren. De verzoekster kan dan ook niet worden bijgetreden waar zij stelt dat door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris “*het feit van de erkenning van het huwelijk in de Belgische rechtsorde (...) schromelijk (wordt) miskend*”.

Gelet op hetgeen hierboven werd uiteengezet is de verwijzing van de verzoekster naar artikel 31 van het WIPR dan ook niet dienend.

Een schending van de artikelen 27 en 31 van het WIPR en van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.1.3.3.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

De verzoekster die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze, in acht genomen de omstandigheden van de zaak.

Te dezen wijst de verzoekster op het gezinsleven met haar Belgische echtgenoot, D.V., en hun gemeenschappelijk kind. Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris oordeelt dat het huwelijk dat zij met haar echtgenoot in de Filipijnen hebben gesloten er niet op is gericht om een duurzame levensgemeenschap te stichten, waarbij wordt gewezen op een advies van de Procureur des Konings van 25 februari 2015, dat zich in het administratief dossier bevindt.

Aldus maakt de verzoekster het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Bovendien wordt er op gewezen dat *in casu* niet wordt betwist dat het een eerste toegang tot het Rijk betreft, met name een aanvraag om een visum type D (lang verblijf) met het oog op gezinshereniging, zodat er in deze stand van het geding geen inmenging is in het gezinsleven dat de verzoekster beweert te hebben met haar echtgenoot en dus geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM geschiedt. In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89). Te dezen duidt de verzoekster geen onoverkomelijke hinderpalen aan die de voortzetting van haar privé- en gezinsleven als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of elders. Zij geeft slechts aan dat zij in de onmogelijkheid verkeert om haar echtgenoot te vervoegen op het Belgisch grondgebied, doch dit belet haar niet om haar gezinsleven met hem verder te zetten in het land waar zij thans verblijft of elders. Nu de verzoekster geen (concrete) hinderpalen aantoont die verhinderen dat zij haar vermeende gezinsleven en privéleven in haar land van herkomst of elders verder kan zetten, dient te worden vastgesteld dat zij niet heeft aangetoond dat er op de verwerende partij een positieve verplichting rust.

Uit de bestreden beslissing blijkt geen disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoekster enerzijds, die *in se* erin bestaan om haar vermeende gezinsleven verder op te bouwen in België hoewel wordt vastgesteld dat haar huwelijk er niet op gericht is om een duurzame levensgemeenschap te stichten, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het handhaven van de openbare orde en het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.1.3.3.3. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 27 en 31 van het WIPR, artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM, kan niet worden aangenomen.

3.1.3.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.1.3.3.5. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert de verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht *iuncto* het redelijkheidsbeginsel *iuncto* het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"9. De motivering van bestreden beslissing is inhoudelijk en woordelijk quasi-identiek aan de motivering van de eerste weigeringsbeslissing dd. 4 mei 2015.

In vergelijking met de eerste beslissing worden enkel volgende overwegingen toegevoegd aan de bestreden beslissing (zie pagina 5 van de bestreden beslissing):

- dat blijkt dat betrokkenen een gezamenlijk (= bedoeld wordt "gemeenschappelijk") kind hebben, hetgeen niet het voorwerp uitmaakt van enige ernstige betwisting;*
- dat dit gegeven "de kwalificatie van een schijnhuwelijk niet belet" (sic), nu "steeds meer vreemdelingen hun toevlucht nemen tot het maken en erkennen van kinderen om de overheid voor blok te zetten om hun verblijfsrecht af te dwingen" (sic). Het maken van kinderen louter om verblijfsrechtelijke redenen kan niet worden geaccepteerd, (sic)*

10. Verzoekster is onthutst en bijzonder gekwetst door voormelde overweging in de bestreden beslissing. De motivering van de betrokken attaché is inderdaad platvloers te noemen en overstijgt het niveau van ordinaire café-praat niet.

Op manifest ontoelaatbaar veralgemenende en stereotypiserende wijze stelt de betrokken attaché dat "vreemdelingen kinderen maken om de overheid voor blok te petten en hun verblijfsrecht af te dwingen" en leidt uit deze — nota bene volstrekt ongestaafde — stelling af dat verzoekster en haar echtgenoot samen een kind zouden hebben gemaakt om de overheid voor blok te zetten.

Zulke verregaande — en voor verzoekster en haar echtgenoot bijzonder pijnlijke- motivering/ conclusie kan uiteraard niet worden aanvaard.

Zulke boude stelling — nl dat het kind van verzoekster enkel om verblijfsrechtelijke redenen werd geconcipieerd- kan uiteraard niet uitsluitend worden gemotiveerd op grond van de overweging dat verzoekster tot de categorie van de vreemdelingen zou behoren.

Een zulke schrale motivering ligt in casu helaas wel voor. Zonder enig concreet of individueel onderzoek naar de precieze en concrete omstandigheden van de zaak (het laatste advies dateert van begin 2015, nl. het advies van procureur dd. 25 februari 2015) meent de betrokken attaché de relevantie van het gemeenschappelijk kind te kunnen negeren op grond van de overweging dat verzoekster een vreemdeling is (en dat deze vreemdelingen erop uit zijn om de overheid voor blok te zetten)....

11. Daarbij komt dat noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat voor de totstandkoming een (nieuw) zorgvuldig onderzoek werd gevoerd voor de beoordeling van de verenigbaarheid van het huwelijk met de openbare orde:

- er werd geen nieuw gehoor afgenomen van dhr. D. V. (...), echtgenoot van verzoekster;
- er werd geen nieuw advies van het Openbaar Ministerie gevraagd (hoewel het vorige advies reeds van 25 februari 2015 dateerde), en de attaché heeft geheel op eigen houtje een beoordeling van het huwelijk gemaakt (op grond van bijzonder dubieuze overwegingen);
- er werd geen rekening gehouden met de overschrijving in de registers van de burgerlijke stand van de gemeente Laarne;
- er werd geen rekening houden met de evoluties en het bestendigen van de relatie tussen de echtgenoten sedert de eerste weigeringsbeslissing; verzoeker verbleef bij zijn echtgenote in de Filippijnen in volgende periodes (zie ook stempels in zijn paspoort (stuk 5)):
 - 6 december 2013 tot en met 20 december 2013
 - 26 maart 2014 tot en met 23 april 2014
 - 7 juli 2014 tot en met 16 juli 2014
 - 13 januari 2015 tot en met 26 januari 2015
 - 8 april 2015 tot en met 30 april 2015
 - 12 oktober 2015 tot en met 11 november 2015
 - 30 maart 2016 tot en met 10 april 2016
 - 15 juni 2016 tot en met 8 juli 2016
 - 2 november 2016 tot en met 17 november 2016

De bestreden beslissing is op manifest onzorgvuldige wijze tot stand gekomen."

3.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de materiële motiveringsplicht,
- het redelijkheidsbeginsel,
- de zorgvuldigheidsverplichting.

Ter ondersteuning wijst verzoekende partij op het feit dat de bestreden beslissing inhoudelijk en woordelijk quasi-identiek is aan de motivering van de eerste weigeringsbeslissing.

Verzoekende partij uit allerlei ongestaafde en algemene kritiek op de motieven van de bestreden beslissing.

Verweerder wijst evenwel opnieuw op het feit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is om de door verzoekende partij gevraagde beoordeling te maken.

Wanneer de gemachtigde van de Staatssecretaris zich steunt op de bepalingen van het WIPR om de erkenning van een huwelijk te weigeren omdat het naar zijn oordeel om een schijnhuwelijk gaat en deze beslissing betwist wordt door een van de echtelieden, die in wezen stelt dat het huwelijk als rechtsgeldig dient aanvaard te worden in België en dat het recht om te huwen beknot wordt, dan ontstaat een geschil over een burgerlijk recht (cf. Cass. 13 april 2007, C.06.0334.N).

Het onderdeel van het middel van verzoekende partij dat ertoe strekt aan te tonen dat het bestuur zijn huwelijk ten onrechte niet als rechtsgeldig heeft beschouwd en dat de Raad noopt om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten, is, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878).

Er dient daarenboven op gewezen te worden dat de wetgever, in artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR, ook uitdrukkelijk heeft gesteld dat de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte. Het komt de Raad derhalve geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van de gemachtigde van de Staatssecretaris dat het huwelijk van verzoeker in België niet erkend wordt (RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626). Gelezen in deze zin is het middel niet ontvankelijk.

Daarenboven wijst de verweerder erop dat de weigering tot toekenning van de visumaanvraag steunt op de vaststelling dat het huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap, maar dat het een schijnhuwelijk betreft.

Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging eenzelfde redenering gevolgd heeft als in 2015 doet hieraan geen afbreuk. Verzoekende partij geeft zelf aan dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging werd rekening gehouden met nieuwe elementen en hieromtrent dan ook heeft gemotiveerd.

Verzoekende partij geeft geen enkele reden aan waarom een geheel nieuw onderzoek zou moeten worden uitgevoerd.

Terwijl er overigens ook over de nieuwe elementen in het dossier werd gemotiveerd.

Het gegeven dat er thans een gemeenschappelijk kind zou zijn, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging in rekening gebracht doch geoordeeld dat dit geen afbreuk kan doen aan het schijnkarakter van de relatie. Dat er wordt gewezen op het feit dat het hebben van een gemeenschappelijk kind niet automatisch als gevolg heeft dat er dan maar een duurzame relatie moet worden weerhouden.

Het krijgen van een gemeenschappelijk kind belet de kwalificatie van de voorgenomen relatie als schijnrelatie geenszins. Immers, steeds meer wordt de zwangerschap, gevolgd door de erkenning van het kind, aangewend als een ultiem overtuigingsmiddel om een toelating tot verblijf in het Rijk te bekomen. Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging om hiernaar te verwijzen.

In zoverre door verzoekende partij nogmaals wordt gewezen op de overschrijving van huwelijk in de registers van de burgerlijke stand, wijst verweerder op de uiteenzetting in antwoord op het eerste middel van verzoekende partij.

Dat er enkele bezoeken zouden zijn geweest van de heer V. (...) aan verzoekende partij in de Filippijnen wijst geenszins op een duurzame levensgemeenschap. Uit de voorgelegde stempels blijkt niet dat verzoekende partij zelf werd bezocht door de heer V. (...), en uit de voorgehouden bezoeken blijkt ook geenszins dat verzoekende partij zelf van zin is om een duurzame levensgemeenschap met de heer V. (...).

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het tweede middel is evenmin ernstig."

3.2.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Te dezen werpt de verzoekster op dat de motivering van de bestreden beslissing, in zoverre wordt gesteld dat de omstandigheid dat zij en haar Belgische echtgenoot inmiddels een gezamenlijk kind zouden hebben *"de kwalificatie van een schijnhuwelijk niet (belet) nu steeds meer vreemdelingen hun toevlucht nemen tot het maken en erkennen van kinderen om de overheid voor blok te zetten om hun verblijfsrecht af te dwingen"* en *"(h)et maken van kinderen louter om verblijfsrechtelijke redenen (...) niet (kan) worden geaccepteerd"*, platvloers is en het niveau van ordinaire cafépraat niet overstijgt. Zij stelt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zonder enig concreet of individueel onderzoek naar de precieze en concrete omstandigheden van de zaak – het door de gemachtigde aangehaalde advies van de Procureur des Konings dateert al van 25 februari 2015 – de relevantie van het gemeenschappelijk kind negeert op grond van de overweging dat zij een vreemdeling is. Zij meent dat een nieuw onderzoek diende te gebeuren naar de verenigbaarheid van haar huwelijk met de openbare orde en stipt aan dat haar echtgenoot niet opnieuw werd gehoord voor het nemen van de bestreden beslissing, er geen nieuw advies van het openbaar ministerie werd gevraagd en dat er geen rekening werd gehouden met de evolutie en de bestendigheid van haar relatie met haar echtgenoot.

De verzoekster uit in wezen kritiek op het onderzoek en de motivering inzake het niet erkennen van de door haar voorgelegde huwelijksakte. Aldus verzoekt zij de Raad om uitspraak te doen over een burgerlijk recht. Er wordt evenwel op gewezen dat de Raad een administratief rechtscollege is dat is opgericht met toepassing van artikel 146 van de Grondwet en dat hij ingevolge de juridische metafysica van de artikelen 144 en 145 van de Grondwet geen rechtsmacht heeft om kennis te nemen van geschillen die betrekking hebben op burgerlijke rechten of van geschillen die betrekking hebben op politieke rechten die de wetgever hem niet uitdrukkelijk heeft toegewezen. Bijgevolg is de aard van het recht waarop het geschil betrekking heeft van belang om een onderscheid te maken tussen enerzijds de exclusieve bevoegdheid van de hoven en rechtbanken inzake betwistingen omtrent burgerlijke rechten en anderzijds hun principiële bevoegdheid wat betreft geschillen inzake politieke rechten, waarbij het de wetgever is toegelaten hiervan af te wijken (M. LEROY, *Contentieux administratif*, Brussel, Bruylant, 2008, 86).

In dat verband kan worden gewezen op het bepaalde in artikel 27 van het WIPR, dat de erkenning en uitvoerbare kracht van buitenlandse authentieke akten in België regelt. Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld

overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.

Artikel 24 is, voorzover nodig, van toepassing.

Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23.

§ 2. Een buitenlandse authentieke akte die uitvoerbaar is in de Staat waarin zij is opgesteld, wordt in België uitvoerbaar verklaard door de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23 en na onderzoek van de voorwaarden bedoeld in § 1.

§ 3. Een gerechtelijke schikking aangegaan voor een buitenlandse rechter, die uitvoerbaar is in de Staat waar zij tot stand is gekomen, kan in België onder dezelfde voorwaarden als een authentieke akte uitvoerbaar verklaard worden."

In casu is de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bevoegd voor het erkennen van een verblijf van meer dan drie maanden van de echtgenote en kinderen van een Belgische onderdaan. Hij is daarbij gerechtigd om de doorwerking van een vreemde huwelijksakte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid, van het WIPR te weigeren wanneer hij meent dat de rechtsgeldigheid ervan niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR.

Artikel 27, § 1, vierde lid, van het WIPR bepaalt dat "(i)ngeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, (...) beroep (kan) worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg (...)". Hieruit blijkt dat het de rechtbank van eerste aanleg is die aldus bevoegd is kennis te nemen van een vordering inzake de erkenning van een buitenlandse akte.

Te dezen is de kritiek van de verzoekster duidelijk gericht tegen de motivering van de bestreden beslissing die gebaseerd is op het feit dat de door de verzoekster voorgelegde huwelijksakte niet in aanmerking wordt genomen als bewijs van het huwelijk tussen de verzoekster en haar echtgenoot omdat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris na een negatief advies van de Procureur des Konings meent dat het afgesloten huwelijk er niet op is gericht een duurzame levensgemeenschap te stichten en tevens meent dat het gegeven dat de verzoekster en haar echtgenoot inmiddels een gezamenlijk kind zouden hebben de kwalificatie van een schijnhuwelijk niet belet. Bijgevolg is het middel gericht tegen de motieven in de bestreden beslissing die betrekking hebben op het niet erkennen van een buitenlandse huwelijksakte. Het werkelijk en rechtstreeks voorwerp van het middel heeft dan ook betrekking op een burgerlijk recht. Zoals blijkt uit voorgaande bespreking heeft de Raad geen rechtsmacht om zich uit te spreken over de rechtsgeldigheid van de beslissing tot niet-erkenning van een buitenlandse akte. Dit behoort immers tot de exclusieve bevoegdheid van de rechtbank van eerste aanleg. Derhalve dient de Raad vast te stellen zonder rechtsmacht te zijn in zoverre het betoog van de verzoekster gericht is tegen de motivering en het onderzoek inzake het niet erkennen van de door haar voorgelegde buitenlandse huwelijksakte.

Waar de verzoekster erop wijst dat geen rekening werd gehouden met de overschrijving van haar huwelijksakte in de registers van de burgerlijke stand van de gemeente Laarne, wordt gewezen op wat hieromtrent *supra*, onder punt 3.1.3.3.1., werd uiteengezet.

Het tweede middel is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN